

at til Forældelse af en Statsforfkrivning udfordres, at ingen til den hørende Coupon i de sidste 20 Aar er fremkommen til Indløsning. Dette har nu Lovconcipisten forstaaet saaledes, at det kun kom an paa med Hensyn til Indløsningstiden at spørge, om de 20 Aar vare hengaaede eller ikke. Hvis der i et efter Lovens Strafftraaden anmeldt Tilfælde altsaa var hengaaet 20 Aar, i hvilke ingen Rentecoupons vare fremkomne, saa indtraadte Lovens Forfkrift. Udvalget er derimod ikke af denne Mening. Det mener, at der skal underforstaaes, at tillige 20 Aar skulle være hengaaede, efterat Loven er udfommen. Men, hvis det skal være Meningen, saa vil jeg dog, som sagt, meget henstille til det ærede Udvalg, om det ikke maatte ansee det for rigtigt virkelig at søie dette til. Ligesom nemlig Lovconcipisten ikke har været af denne Mening, hvad jeg troer klarlig fremgaaer af, at § 3 er sat som en Undtagelse fra § 1, saaledes tør jeg ogsaa troe, at der vil være mange Andre, som ellers ville finde, at dette ikke ganske let lader sig uglede af den foreslaaede Lovs Ord.

Madvig: Jeg troer saameget mere at burde sige et Par Ord med Hensyn til de nu fremkomne Ytringer, som jeg paa den ene Side er enig med den ærede Landskingsmand, der sidst havde Ordet, i, at Redactionen maa ssee helst maa forandres en lille Smule, og som jeg paa den anden Side selv har givet Aaledning til, at denne Sags 2den Behandling er bleven standset. Den Betragtning, som har ledet mig, og som jeg troer har ledet Udvalget ved dets Forslag til § 3, er den, at, naar der i et Forhold, hvori Forældelse ikke hidtil har fundet Sted, indføres en saadan, saa maa det antages at være den almindelige Retregel, at Forældelsen først løber fra Lovens Dato. Skal Reglen være en anden, maa der derfor i selve Loven gives en udtryffelg Bestemmelse om, at Forældelsesfristen bliver at regne fra en tidligere Tid. Det er ogsaa dette, som begge de juridiske Autoriteter, af hvem den ærede Finansminister ved denne Sags tidligere paabegyndte 2den Behandling anførte Udtalelser, nemlig Drsted og A. W. Scheel, have udtalt. De have begge udtalt, at

det i Almindelighed maa betragtes som den gjældende Regel, at en Lov, der indfører Forældelse, kun indfører den saaledes, at Fristen begynder at løbe fra Lovens Dato; naar noget Andet skal være Meningen, maa Loven udtryffelg sige det. Det er derfor, at Udvalget er gaaet ud fra, at Lovforslagets §§ 1 og 2, hvori der ikke udtryffelg siges noget Andet, blot indføre en Forældelse fra den foreslaaede Lovs Dato. Det Næste var nu imidlertid, at der dog i visse Tilfælde skulde løbe en Forældelse fra en tidligere Tid. Dette stod dog ikke udtryffelg i § 3, men det stod saaledes, at det ligesom underforstodes, at det i §§ 1 og 2 havde været Meningen, at Forældelsesfristen regnedes fra en tidligere Dato, kun at dette saa begrændsedes af, at Forældelsen dog ikke maatte fuldendes inden Udgangen af 1872. I det Udvalget nu gaaer ud fra hiin anden og, som vi troe, almindeligviis som den rette antagne Opfattelse, tillægger det ikke §§ 1 og 2 denne underforstaaede Betydning. Men, imedens det saaledes overhovedet ikke kan antages at være ønskeligt, at man, naar Forældelse indføres i et Forhold, hvor den ikke før gjaldt, da regner Forældelsen fra et tidligere Tidspunkt, uden at der er en gyldig Grund dertil, og uden at Forholdene ere saadanne, at der ingen Betænelighed kan være derved, saa har Udvalget nu i nærværende Tilfælde fundet en saadan gyldig Grund i Finansministerens Dnske om at hjælpe paa forskjellige Statscreditorer, der allerede i en Række af Aar have maattet savne Renteindtægt af deres Obligationer, der antages for at være forkomne, og det har derhos troet, at det ikke kunde være forbundet med nogen Betænelighed at gaae ind derpaa, naar man blot indfrænkede sig til de bestemte Obligationer, om hvilke der allerede tidligere var gjort Anmeldelse. Saafald kunde man nok regne Forældelsesfristen fra en tidligere Dag, naar man tillige frævede to Aars Forløb endnu. Ved Siden af disse to Aar vilde man nemlig saa i ethvert Tilfælde have den tidligere for Finansministeren skete Anmeldelse at holde sig til, der maatte vække en overordentlig Grad af Formodning om, at Obligationerne virkelig vare forkomne og ikke bona fide bejandt sig i no-